

ХРИСТИЯНЬСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

PIK ВИДАННЯ • JAHRGANG 69

БЕРЕЗЕНЬ • MARZ 2017 • Nr. 5 (2961)

ЦІНА • PREIS • 1,50 EURO

ЗАКЛИК ПАТРІАРХА СВЯТОСЛАВА

Перебуваючи з робочим візитом у Римі, патріарх Святослав звернувся до міжнародної спільноти із закликом «почути голос страждених дітей, жертв війни в Україні» та «докласти всіх зусиль, щоб зупинити агресора».

Заклик Предстоятеля УГКЦ є реакцією на оприлюднення статистичних даних Всесвітньої організації UNICEF, структурної одиниці ООН для захисту прав дітей та підлітків в усьому світі, а також створення умов для їх гідного життя та повноцінного розвитку. За останніми даними, в Україні налічується один мільйон дітей, прямих жертв війни на сході країни. «Ці дані свідчать про страшну гуманітарну катастрофу в серці європейського континенту», – пише у своєму зверненні патріарх Святослав і наголошує, що «це не може і не повинно залишатися невидимим для міжнародної спільноти».

«Як Церква, ми відчуваємо обов'язок стати голосом найбільш незахищених і невинних, донести їхній крик про допомогу до світу та захистити їхнє право жити у світі без несправедливості та насилля.» Глава УГКЦ додає, що, «на превеликий жаль, незважаючи на зусилля міжнародної спільноти, упродовж останніх трьох років так і не відбулося остаточного припинення війни», тому «ми просимо продовжувати використовувати всі можливі засоби для зупинення агресора. Звертаюся із закликом захистити дітей, жертв цієї війни, та усвідомити, що ми переживаємо найбільшу після II світової війни гуманітарну катастрофу в Європі».

Секретаріат Глави УГКЦ в Римі

В життя цього хлопчика війна увірвалася раптово, тепер він представник «втраченого покоління». В протилежності однак до багатьох інших, він досі живе з родиною, проте постійна загроза життю змушує перебувати у бомбосховищі. Яким буде його майбутнє? В червні минулого року голова ВР України Андрій Парубій повідомив, що до того часу війна забрала життя 68 дітей, 186 отримали поранення. С-на Петра Шельмовського

МАЙДАН, ТРИ РОКИ ПОТОМУ

Три роки тому з України утік тодішній президент Віктор Янукович. З того моменту взаємини влади і громадянського суспільства докорінно змінилися: влада почала реагувати на тиск з боку українців, і суспільство не дає їй схибити з проєвропейського курсу, стверджує частина експертів та громадських активістів. Утім, чимало з них говорять про те, що в Україні досі немає інститутів для контролю влади «знизу», подібних до тих, які діють у розвинених державах. Є також політологи та окремі депутати, які стверджують, що за три роки перші особи держави дистанціювалися і від потреб громадян, і власне від вимог, які висувала Революція Гідності.

«Почую кожного!» – це було одним з головних передвиборчих гасел Януковича, який переміг з ним на президентських виборах у 2010 році. Однак під час масових протестів, які переросли у Революцію Гідності, українська влада перестала чути вимоги громадянського суспільства. Більше того, в лютому 2014 року силовики відкривали по протестувальниках вогонь на ураження, доти, поки Янукович не покинув України.

Політолог **Володимир**

Цибулько стверджує, що за три роки участь суспільства у роботі владних інститутів стала тотальною. «Всі зміни, які ми бачимо в Україні за три роки, відбувалися під тиском суспільства. Але якщо у 2014 році суспільство набагато випереджало владу за рівнем розвитку, то нині розрив скорочується, зокрема за рахунок залучення численних іноземних радників. Однак нині мало робиться для того, щоб прораховувати картину завтрашнього дня.

Переважно влада працює на короткотермінову перспективу, не враховуючи того, що світ швидко змінюється, і що треба подбати про розвиток держави на 10–100 років.»

За три роки, що минули після позбавлення посади Януковича, тиск громадян на владу став постійним явищем, однак ситуація залишається далеко не ідеальною через складність проблем, які накопичилися у державі, пояснює політехнолог **Олексій Голобуцький**.

«Тиск суспільства – постійний, і тому влада на нього реагує. Як-от це відбувається з учасниками блокади окупованих районів Донбасу, попри те, що їх досить мало. А те, з чим ще треба попрацювати – так це з відповідальністю самих громадян. Адже суспільство має не лише обирати владу, а й постійно її контролювати. Чимало проблем мають вирішуватися еволюційним шляхом. Приклад – Румунія, яка в НАТО вже десять років, але й нині там тривають протести проти корупції!»

Утім, низка громадських активістів наголошують, що докорінні зміни у суспільстві не дають українській владі жодної можливості ані ігнорувати суспільство, ані розвернути зовнішньополітичний курс у протилежний бік.

▼ **Продовження на 4 стор.**

С-на Музею Революції Гідності

КОЛИ ЗАБРАЛИ МОЛОДОГО...

«Тоді приступили до Нього Іванові учні та й кажуть: Чому постимо ми й фарисеї, а учні Твої не постять? Ісус же промовив до них: Хіба можуть гості весільні сумувати, поки з ними ще є молодий? Але прийдуть ті дні, коли заберуть молодого від них, тоді й постити будуть вони.» (Мат. 9:14, 15)

Піст був як в часи Старого так і Нового Завіту, і завжди буде виявом покутного духа, якого Бог домагається від людини. В Старому Завіті із щораз більшим багатством розкривається релігійне значення покути як особистого духовного акту, який має на меті любов і віддання себе Богові. Людина, яка постить, звертається до Бога в поставі визнання своєї залежності і цілковитої відданості. Ціле покутне значення Старого Завіту є тільки тінню того, що мало надійти. Покаяння – вимога внутрішнього життя, potwierdжене релігійним досвідом людства і особливим предметом Божого одкровення – в Христі і в Церкві одержує новий вимір, нескінченно ширший і глибший.

В початковому періоді Церква додержувала покутних практик в порядку установленому через Ісуса. Діяння Апостолів згадують про виконання обрядів, які

Малюнок: Томек Обінські

супроводжувалися постом. Під час своєї невтомної апостольської діяльності св. Павло не обмежувався до терпіння голоду і спраги, але коли вимагали цього обставини, додавав до цього часті пости. Церква залишалась вірною покутній практиці, визначаючи в кожному періоді дні, під час яких вірні повинні постити.

Піст, однак, є тільки однією з форм покаяння. Існують ще й інші форми тілесного умиртвіння, які ми

повинні практикувати, тому що вони полегшують нам розмову і єднання з Богом. Ми повинні замислитись, в який спосіб живемо покутним духом, якого домагається від нас наша Мати-Церква, а передусім під час Великого Посту, який тепер переживаємо. «Покутуйте», – говорить Ісус на початку свого прилюдного життя. Це ж голосив вже Іван Хреститель, а потім й Апостоли. Потребуємо покаяння для свого християнського жит-

тя, щоб покутувати за багато наших гріхів та й чужих провин. Без правдивого духа покути і навернення не було б можливо з'єднатися з Ісусом Христом.

Ми не повинні уникати покути з причини боязні, скептицизму щодо ефективності, з причини браку надприродного бачення. Один церковний достойник наших часів говорить так: «Боїся покути? Цієї покути, яка допоможе тобі здобути вічне життя? А прецінь сам

бачиш, як люди піддаються найбільш болючим хірургічним процедурам, щоб зберегти дочасне життя? Уникати покути означає також уникати святості, а, отже, – самого спасіння».

Бажання з'єднатися з Христом заохочує нас прийняти Його запрошення до співтерпіння з Ним. Великий Піст приготує нас також до роздумування над терпінням і смертю Ісуса, спонукаючи бажати єднання зі спасенним даром Христа.

Поза умиртвіннями пасивними, які приходять до нас без шукання, є умиртвіння діяльні-активні, які ми самі собі добровільно накладаємо. Для духового розвитку і здобуття чистоти серця має велике значення умиртвіння наших внутрішніх змислів. Важливим є умиртвіння пам'яті, коли уникаємо пустих споминів, через які тратимо тільки час. Умиртвіння розуму – це концентрація кожної хвилини на наших обов'язках, щоб повніше жити покірною і любов'ю до інших.

Постановимо собі сподобатися Господеві в днях Великого Посту через активну участь у богослужіннях цього часу та діла християнського милосердя. (А.Ф.)

З Катехизму УГКЦ

Християни готуються до щорічного святкування Пасхи у часі Великого посту, який триває 40 днів – на образ 40-річного переходу Божого народу в Обіцяну землю та 40-денного посту Христа в пустелі. Піст виховує християнина в стриманості від гріха, веде до внутрішньої свободи та справжньої радості. Протягом посту Церква літургійно супроводжує християн піснями Посної тріоди, які вказують на глибинний сенс посту – примирення з Богом і ближніми та служіння їм. (220)

ХГ

«НЕ ЦІЛУЙТЕ РУК, А КРАЩЕ ВИКОНУЙТЕ СВОЮ РОБОТУ»

17-го лютого виповнилось 125 років із Дня народження предстоятеля УГКЦ Йосифа Сліпого – наступника митрополита Андрея Шептицького. Спогадами про Патріарха з Tvoemisto.tv поділився його особистий секретар отець Іван Дацько

ЗНАЙОМСТВО З АНДРЕЄМ ШЕПТИЦЬКИМ

Коли Йосифу Сліпому було десять років, він жив у селі Задрість – зараз це Тернопільщина. Його батько був заможним, мав авторитет у селі й був чільним представником церковної громади. Тим часом до села приїхав митрополит Андрей. Спілкуючись з дітьми, він запитав малого Йосифа: «Що таке «общеніє святих»?», і хлопчина дав правильну відповідь. Митрополит був дуже вдоволений.

Зростаючи у глибоко віруючій християнській родині, Йосиф був свідком того, як серед молоді ширились різні соціалістичні й ради-

кальні ідеї. Однак сам він завжди хотів бути професором, тому старанно вчився і ставив перед собою високі вимоги. У 19 років він вирішив вступити до Львівської духовної семінарії, де знов зустрівся з Андреем Шептицьким, який головував у приймальній комісії. «То що ж таке «общеніє святих»?», – запитав юнака Митрополит, вочевидь впізнавши в ньому сільського хлопчика.

НАУКА У ЛЬВОВІ ТА ЗА КОРДОНОМ

Згодом в особистій розмові з Митрополитом молодий семінарист зізнався, що ще не вирішив, ким хоче бути – професором чи священ-

С-на з архіву владыки Б. Гудзяка

ком. Тоді Андрей Шептицький відповів, що зробить усе, аби Йосиф став і священником, і професором.

Проте, старанно навчаючись, Йосиф Сліпий бачив, що більшість семінаристів

не цікавиться наукою, а лише прагне відбутися чотири роки навчання, одружитись і отримати добру парафію. Йому бракувало в семінарії наукової атмосфери.

▼ Продовження на 3 стор.

«НЕ ЦІЛУЙТЕ РУК, А КРАЩЕ ВИКОНУЙТЕ СВОЮ РОБОТУ»

▼ Продовження. Початок на 2 стор.

Тому митрополит Андрей відправив хлопця до австрійського Інсбрука, де був – та й зараз є – один з найкращих богословських факультетів під управою єзуїтів.

1917 року Йосиф Сліпий повернувся до Львова, й митрополит Шептицький висвятив його на священника в Уневі. Та після чергової розмови з духовним наставником він вирішив повернутись до науки: 1918-го зробив в Інсбруку докторат, а ще за рік габілітацію – другий науковий ступінь, із яким можна стати професором університету. Та й на цьому Йосиф Сліпий не зупинився: поїхав до Риму, де продовжив студії з догматичного богослов'я в Папському Григоріанському університеті. Мешкаючи у папській французькій колегії, він добре вивчив французьку мову.

ЯК ЙОСИФ СЛІПИЙ СТАВ НАСТУПНИКОМ ШЕПТИЦЬКОГО

Після повернення до Львова освіченого й наполегливого священника, який знав багато мов, призначили професором догматики у Львівській духовній семінарії. 1923 року він заснував Богословське наукове товариство й почав видавати науковий журнал. 1925 року митрополит Шептицький номінував його ректором семінарії, але готував до ще вищих завдань. Коли Митрополит сказав отцеві-ректору про те, що бачить його своїм наступником, той відповів, що приймати цей уряд у грізні часи – страшна відповідальність. «А ще страшніша буде відповідальність, якщо ви не приймете цього призначення», – відповів Шептицький.

СПОКУСИ Й ВИПРОБУВАННЯ

Радянська влада пропонувала Йосифу Сліпому київський митрополічий престол, але він завжди спокійно і твердо відповідав, що за жодних умов не зрадить своєї Церкви. Відтак радянська влада відправила його в тюрму. За ґратами й на заслання він провів майже 18 років, які згодом називатиме втраченими. В останній рік його перебування за ґратами почали ходити чутки, що про визволення Йосифа Сліпого клопочеться сам Папа Римський. Він начебто навіть звернувся до тогочасного президента США Джона Кеннеді, аби той переконав Нікіту Хрущова відпустити Митрополита.

Коли Сліпого визволили, то спершу повезли до Москви. Зустрівшись із тогочасним

секретарем Папської Ради для Єдності християн отцем Йоганнесом Віллебрандсом, він запитав: «Чи все це означає, що й моя Церква буде вільною? Бо я не хочу бути пастирем, що кидає своє стадо». Отець Віллебрандс відповів, що сам папа Іван XXIII дбає про його визволення й хоче, щоб він узяв участь у II Ватиканському Вселенському Соборі. Віллебрандс запропонував летіти до Риму літаком, проте Йосиф Сліпий волів їхати потягом із зупинкою у Львові. Більшовики не дозволили, тож їхати довелося через Білорусь. Коли поїзд перетинав кордон з Польщею в Бересті, Митрополит попросив відчинити вікно й рукою поблагословив свою паству.

ПРОСТОТА Й ВІДВЕРТІСТЬ

Я вперше зустрівся з патріархом Йосифом у Римі 9 березня 1963 року, рівно місяць після визволення. Мені було шістнадцять. За три роки ми вперше поспілкувались особисто: мені, студентові богослов'я, Патріарх присвятив півтори години свого часу. Я був вражений такою увагою. Попри поважний вік (Йосиф Сліпий вийшов на волю у 71 рік) він дуже багато працював. Слабувати почав лише в останні три роки життя, з початку 1980-х. Патріарх нас усіх захоплював, чарував. Хоч мав і багато недоброзичливців серед своїх і чужих. То була постать дуже харизматична й сильна: високий на зріст, коли він входив на дипломатичні прийоми, то просто магнетизував присутніх. Достатньо було раз поглянути на нього, щоб зрозуміти, що це незвичайна людина. У розмові він був простим і відвертим. Коли чувся з людиною вільно, мимоволі переходив на галицьку говірку. Іноді так по-доброму сварив мене: «Які ви ще наївні, брате! Та ж працюйте над собою й будьте твердим мужчиною!». Він не мав легкого характеру й викликав у деяких слабких людей побоювання і страхи – особливо тим, що говорив правду просто в очі. Був дуже вимогливий до себе й до інших, а найбільше не міг терпіти лінюхів, нероб. Усіх нас підганяв учитись, захищати наукові роботи. Та, попри свою суворість, випромінював природну духовну радість. Патріарх не дозволяв цілувати собі руки: «Не цілуйте рук каторжника. Я не потребую поцілунків. Краще виконуйте свою роботу».

ЗВИЧНИЙ ДЕНЬ МИТРОПОЛИТА

Після 18 років у в'язниці Патріарх не хотів змарнувати решту життя, тому старався використовувати час якомо-

га ефективніше. Щодня вставав о 5.30, молився, служив Божественну Літургію, після якої довго робив т.зв. благодарення. Снідав, а далі кликав мене до свого бюро й дуже багато, скоро диктував. Я писав під диктовку, а потім передруковував текст на друкарській машинці.

Перед обідом, десь об 11, був час приймати гостей. Майже щодня до нього приходило чимало гостей, він вирішував різні церковні, дипломатичні, адміністративні чи господарські справи. По обіді знову багато часу проводив у молитві та йшов на прогулянку до ватиканських городів, а десь о 6 годині вечора сідав за книги й далі працював. Світло в його вікні згасало близько десятої години вечора.

УРОКИ ДЛЯ СЬОГОДЕННЯ

Його слова «народе український, будь собою!» – це та візія, що дає силу боротись в умовах війни, повертатись до свого коріння, дає поштовх гуртуватись і єднатись. Патріарх мав на увазі, що нам потрібно зберегти свою ідентичність, любити свою Церкву і свій народ. Ще одна фраза, яку він часто повторював: «Кості і крові своєї зрікатись не можна». Провідною ідеєю останніх років його життя була єдність Церкви і народу.

Він говорив: «Може нам було б легко любити Україну, якби вона була багатою, самостійною і могутньою, але сьогодні треба й варто любити Україну, щоб вона такою стала». Ми називали його патріархом, але він був більше – етнархом. Хоча Україна тоді не була самостійною, але різні голови держав звертались до нього як до представника вільної України. Ніхто з наших політиків в еміграції не мав такого авторитету.

Не менш важливою була його настанова чинити добро й оминати зло, бути чесною людиною, для якої гроші й матеріальні надбання є лише засобом для досягнення високої мети. «Сьогодні не люди мають гроші, а гроші мають людей», – часто нарікав Патріарх. Не тільки словами, а й ділами він учив не ставити матеріальні цінності над духовні. Кошти з численних пожертв, які йому давали вірні, віддавав переважно на наші наукові установи, зокрема на філії Українського католицького університету у Вашингтоні, Філадельфії, Лондоні та Канаді. Якби патріарх Йосиф Сліпий ще жив, він наполегливо допомагав би раненим на війні та їхнім сім'ям. Сьогодні ми можемо, озброївшись цим добрим прикладом, чинити так само.

Підготувала Оксана Левантович, «Твоє Місто»

ПАМ'ЯТНИК О. ТЕЛІЗІ

У Києві відбулося відкриття пам'ятника визначній діячці національно-визвольного руху, діячці ОУН, поетесі Олені Телізі (1907–1942). Олена Телізі народилась під Москвою, а в 11-річному віці переїхала до України. З 1922-го до 1941 року жила в еміграції, де вступила до ОУН. У 1941 році оселилася в окупованому німцями Києві і організувала Київське відділення Спілки українських письменників. В лютому 1942 року була заарештована Гестапо та розстріляна разом з чоловіком у Бабиному Яру, саме там тепер встановлено їй пам'ятник. (Радіо Свобода)

СИЦИЛІЯ: СУД НАД МУСУЛЬМАНАМИ

Винесено вирок у справі мусульманських мігрантів. Два роки тому вони викинули в море дев'ятьох співбійців-християн, які були з ними у човні, за те, що християни замість молитися до Аллаха зверталися до Христа. Інцидент стався по дорозі з Лівії на Сицилію, після того як у понтоні виявили діру і християни почали молитися про спасіння. Суд у Палермо визнав провину 6 з 15 звинувачених і виніс їм вирок позбавлення волі на 18 років. Прокурор вимагав пожиттєвого ув'язнення. (CREDO)

УКРАЇНА – СВІТОВИЙ ЛІДЕР З ЕКСПОРТУ БОРОШНА

Україна експортувала 344 тис. тон борошна у 2015/16 роках і стала світовим лідером за обсягами поставок цієї продукції. Про це свідчать статистичні дані міністерства аграрної політики та продовольства. Загальний експорт зерна та борошна з України у поточному сезоні становив 28,97 млн тон. («Укрінформ»)

ВАТИКАН: 200 ТИС. ЄВРО ДЛЯ АВДІЇВКИ

Ватикан виділить 200 тис. євро для потреб мешканців Авдіївки із фонду акції «Папа для України». Про це повідомив у Фейсбук голова Донецької обласної військово-цивільної адміністрації Павло Жебрівський за підсумками зустрічі з послом Ватикану. Зі слів п. Жебрівського, апостольський нунцій архієпископ Клаудіо Гуджеротті відвідав 15 лютого Авдіївку та Краматорськ. «Минулого року папа Франциск оголосив акцію, метою якої було зібрати кошти для допомоги мешканцям України, які постраждали від російської агресії. По всій Європі було зібрано тоді 16 млн євро. Папа Франциск особисто [додатково] передав 5 млн євро для підтримки українців», – нагадав Жебрівський. (РБК Україна)

ДОПОМОГА ВІД ІТАЛІЇ

Уряд Італії виділив 1 млн євро для підтримки постраждалих від конфлікту на Донбасі українців. 700 тис. євро з цих коштів передадуть Всесвітній продовольчій програмі ООН (ВПП), а 300 тис. євро виділять Дитячому фонду ООН (ЮНІСЕФ). Гроші підуть на проект розмінування і навчальні програми для дітей шкільного та дошкільного віку. (Бі-Бі-Сі)

ВАТИКАН ПРО ЦІЛІСНІСТЬ УКРАЇНИ

Постійний представник Ватикану в ООН архієпископ Бернардіто Ауса звернувся 21 лютого до голови ООН. У зверненні мовиться, зокрема, про Україну. «Апостольський Престол вкотре наголошує, що всі заходи мають бути ужиті задля припинення вогню та дотримання ухвалених постанов. Ця діяльність має супроводжуватися щирими зобов'язаннями усіх сторін до поваги фундаментальних прав людини та відновленням стабільності на національному та міжнародному рівнях із особливою повагою до міжнародного права щодо збереження територіальної цілісності та кордонів України.» (CREDO)

МАЙДАН, 3 РОКИ ПОТОМУ

▼ Продовження. Початок на 1 стор.

Таку думку висловив, зокрема, волонтер та ветеран української воєнної операції на Донбасі Мирослав Гай. «При владі – старі функціонери, більшість із яких були комуністами, а частина – засновниками та членами «Партії регіонів». Але обрали і оголосили правильний проєвропейський курс. Навіть ті у владі, хто були проти цього, вимушено докладають зусиль для перетворення України на європейську державу. Тому що суспільство просто не сприйме інших варіантів. Ми хочемо рухатися

в НАТО, хочемо запровадження в Україні стандартів ЄС та США. І влада розуміє, що суспільство іншого не дозволить.»

І наостанок думка Олександра Турчинова, Секретаря Ради національної безпеки і оборони України.

Безумовно, хочеться все і відразу. Це природне бажання – швидко і безболісно всього досягти. Але давайте згадаємо про ті завдання, які ставив перед собою Майдан. Давайте згадаємо другу половину 2013 року, коли Україна загаялася в російську імперію, як би вона не називалася – Митний союз чи якимось по-іншому. Можна було по-різному це назива-

ти, але маріонетковий режим Януковича, який привів країну до фінансової і економічної кризи, виживав останні 2 роки тільки за рахунок фінансової піраміди: позики, позики, позики, в кілька разів збільшив зовнішній борг, в кінці 2013-го фактично оптом продав Україну Путіну. Щоб підтримувати агонію режиму, Росія стала єдиним його спонсором. Майдан піднявся тому, що були перекреслені всі надії на європейську інтеграцію, на нормальне життя у вільній демократичній країні. Вся балаканина протягом року про європейський вектор була для Януковича лише ширмою для розмі-

щення євробондів і отримання європейських дешевих кредитів. Ширма впала, і відразу стало видно, куди вони будуть втягувати Україну.

Почалося це з Харківських угод, коли продовжили перебування в Криму російським військово-морським силам, знявши всі обмеження на їх переміщення та перебування на півострові. Восени 2013 року в Сочі вони все обговорили, про все домовилися, і зашифрованою технічно все це оформити. Але продаючи країну Путіну в Сочі, на традиційно закритому для преси бандитському «сходняку», Янукович не врахував головного. В Україні, на відмі-

ну від Росії, є не населення, а народ, який не дозволить торгувати своєю свободою і майбутнім своїх дітей.

Тому одне з головних завдань, яке ставила перед собою Революція Гідності, – це не допустити затягування України в російську імперію. І це було питання існування України як демократичної, незалежної держави. Так, через кров, через жорстокі випробування, через військові дії, але ми відстояли свою незалежність. Ми вирвали країну з липких щупалець імперського спрута, і немає шляху назад: мости спалені. Тому ми виконали головну вимогу Майдану.

Радіо Свобода, Цензор.Нет

ХТ

ЯКЩО ОДНОГО ДНЯ...

75 років тому, 19 лютого 1942 р., в чудовому канадському місті Вінніпегу відбулася подія, про яку мало знають у нас. А подія є знаковою. Зненацька до цього міста в глибині Канади на світанку вдерлося кількисот вояків Вермахту. Нагадаю, що на той момент Канада перебувала у стані війни з III Рейхом.

Місцева поліція, заскочена зненацька, опору не чинила. Її було роззброєно. На вулицях було встановлено патрулі

вояків у німецькій формі. Над Вінніпегом замаюріла нацистська свастика. На вулицях роздавалися газети німецькою мовою та прокламації до місцевих городян про встановлення тут «нового

порядку». Були заарештовані всі урядовці, а також почалися тотальні арешти євреїв. При цьому багато людей охоче видавали відомих їм євреїв несподіваним загарбникам і намагалися вислужитися

перед новою владою. Декого з заарештованих розстріляли. Вінніпегці, яким повідомили про скасування всіх громадянських свобод і встановлення комендантської години, досить спокійно сприйняли нову реальність.

Нацистська окупація Вінніпегу закінчилася так само раптово, як і розпочалася. «Нацисти», роль яких зіграли волонтери, з міста пішли, всі заарештовані були відпущені, «розстріляні» – воскресли. Виявилося, що це була показова акція, проведена за погодженням з урядом, щоб показати канадцам, що було б, якби нацисти реально захопили

їхню країну. За співпрацю з окупантами ніхто покараний не був. Ця інсценізація, що отримала назву «If Day», ознаменувала початок великого збору коштів на потреби канадських вояків, які реально воювали з нацистами у «старому світі».

Про цю постановку у нас не згадують. Але саме вона стала реальністю в Криму та на Донбасі, де з'явилися озброєні люди, було піднято прапор іншої держави та встановлено новий порядок. А чи готові ми протистояти реалізації такого сценарію у своїх містах і селах?

Євген Луняк, з Фейсбуку

НЕ ДАЙМО НЕНАВИСТІ ЗАПАНУВАТИ НАД НАМИ

Війна, яку Російська Федерація вже майже 3 роки веде проти України, суттєво змінила наше життя. Ця війна принесла та приносить нашій країні численні людські втрати й тяжкі економічні та моральні наслідки. Всі події в країні і вчинки тих, хто обтяжений владою та впливами, сьогодні слід аналізувати на тлі невинних жертв, покалічених тіл та зруйнованих хат. І, на жаль, далеко не всі з нас витримують це випробування.

Все це приносить із собою війна – і все це є метою агресора. Він, сповнений

ненависті, хотів би, щоб сповнилися ненавистю й ми. Він, що розкошує облудою, прагне, щоб облудним стало і наше слово. Він, агресор, мріє, щоб насильство стало законом і нашого життя. Головна його мета – зробити нас такими, як він. І рано нам говорити, що ці зусилля його цілком безуспішні.

В ТУМАНІ ДУХОВНИХ НИЗИН

Кожен, хто прикладе вухо до народних грудей, почує в них хворобливі хрипи. Люди щораз легше впадають у злість, стають щораз агресивнішими й вихлюпують одне на одного потоки жагучої ненависті. Наростає мовчазне, внутрішньо агресивне звикання до щоденних смертей: на війні, у ДТП, внаслідок

док дій злочинців. Смерть перестає вражати. Людина деградує.

Попри здійсненні останнім часом реформи, керівництву держави так і не вдалося утвердити в ній справедливої Арбітра. Судова і правоохоронна системи й далі пробуксовують, а тому в боротьбі з несправедливістю людина й далі залишається наодинці. Це стає особливою загрозою для країни у стані війни. Коли закон безпомічний, з'являється спокуса відновити справедливість в обхід закону. Щораз більше людей морально виправдовують насильство як начебто інструмент власноруч здійсненого правосуддя. Те, що допустиме на полях війни у боротьбі з агресором, стає допустимим і щодо зви-

чайного кривдника чи не друга. Так суспільство стає глухим до людського болю.

Кожен з нас може скласти свій список ілюстрацій до сказаного. Для прикладу, в окремих районах країни діють озброєні загони, поширюється практика «відтискання» чужого майна. Процвітає торгівля отруйними продуктами та напоями, деякі священники відмовляються відслужити чин похорону ідеологічно «неправильних» загиблих, тиняються табунцями або самотою покинуті напризволяще діти, в деяких містах країни стає щораз небезпечніше виходити ввечері на вулицю. І цей перелік аж ніяк не є вичерпним. Воістину настав час нам спитати себе: «Що з нами відбувається? Чому

ми стаємо носіями зла?».

Ці тривожні тенденції вийшли вже за межі «звичної» людської гріховності – вони непомітно стають загрозою безпеці країни. Цю загрозу мають осмислити як державні органи, так і громадянське суспільство, оскільки обоє вони можуть стати джерелами цієї загрози (як, до речі, і чинниками оздоровлення). Маємо зупинити деградацію людини та державно-суспільних інституцій.

ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ДЕРЖАВИ ТА СУСПІЛЬСТВА

Від держави ми очікуємо організації всебічного захисту країни від військової, економічної та інформаційної агресії з боку Російської Федерації.

▼ Продовження на 5 стор.

НЕ ДАЙМО НЕНАВИСТІ ЗАПАНУВАТИ НАД НАМИ

▼ **Продовження.**
Початок на 4 стор.

Саме держава несе відповідальність за боротьбу зі злочинністю, за спокій і безпеку громадян усередині країни. І ми вдячні нашим воїнам, які несли і несуть свою службу в надскладних умовах і завдяки яким на більшості території країни зберігається мир.

Проте від держави приходять не лише порядок – від неї часом падає й тінь, коли хтось із її слуг забуває, що від недуги злочинності суспільство лікує не насильство, а справедливість, що зветься верховенством права. Від карального правосуддя радянського періоду нас відділяє не так уже й багато часу. В органах державної влади, що відповідальні за боротьбу зі злочинністю, все ще нуртують

звички та прийоми, які легко можуть призвести – і, на жаль, уже призводять – до вибіркового застосування насильства, а значить – до зловживання владою. Екстраординарні умови реальної війни з Російською Федерацією і тими, кого вона збройно, фінансово й політично підтримує, не є індульгенцією на розправу та помсту. Керівництво країни має прислухатися до остережливих голосів наших правозахисників і встановити належний державний і суспільний контроль над діяльністю правоохоронних органів та спецслужб. Політична доцільність не повинна руйнувати право.

Проте не менші завдання стоять і перед самим суспільством, адже проблеми «нагорі» є лише відображенням тих проблем, які клубочуться «вниз». Великою помилкою є вважати, що у военний час слід відкинути

ти демократичні принципи та зректися цінностей, які лежать в основі людської цивілізації. Війна не скасовує дію Божого закону, який є для всіх законом цивілізованого співжиття. Інакше за невблаганним законом зворотного зв'язку – або ж воздаяння – кожен насильницький акт багатократно примножить насильство; кожна кривда, не стриножена людським сумлінням, породить кілька нових кривд. Цей закон духовного занепаду люди мають знати і про нього повсякчас пам'ятати.

БУТИ «ВОЇНАМИ СВІТЛА, ВОЇНАМИ ДОБРА»

Війна починається в людському серці, й ненавистю її ніколи не закінчити. І навпаки, шлях до миру лежить через мир у душі, бо лише він робить людину сильною, а нас – непереможними. Ніхто не знає цього краще за українських волонтерів,

цих безкорисливих носіїв добра. І кожен воїн, який зігрів скривджене дитя чи прихистив скалічену снарядом тваринку, пізнав розкіш того душевного миру. Насправді в народі дримають невичерпні запаси людинолюбства, й наше завдання – активувати їх і примножити його здорові сили.

Усі ці негаразди, які сьогодні вражають своєю чорнотою, можуть уже завтра змаліти на тлі потужної самоорганізації суспільства задля гарантування духовної безпеки країни. Так, українська нація у тяжких випробуваннях захищає своє право на свободу. Наша війна праведна, і ми переможемо. Проте в той момент, коли війна закінчиться, ми не маємо побачити на своєму обличчі хижого оскалу того агресора, з яким воювали.

У час війни, на жаль, рани в людських душах неминучі. Але хай не наші дії

завдають цих ран. Не даймо сліпій ненависті запанувати над нами. Ми – люди, і ми не хочемо зректися власної гідності. Просто поставмо перед собою портрети героїв Небесної Сотні чи загиблих на війні. І ми все згадаємо, все зможемо.

Ініціативна група «Першого грудня»

Ініціативна група «Першого грудня» – об'єднання, створене у 20-ту річницю референдуму за незалежність України відомими інтелектуалами та громадськими діячами у відповідь на звернення трьох традиційних українських Церков. В основу програмних документів закладена декларація, яка містить базові принципи для об'єднання українського народу, та Хартія Вільної Людини, яка відтворює життєві орієнтири для нашого суспільства. (з Вікіпедії)

ХГ

НАЗВАТИ РЕЧІ СВОЇМИ ІМЕНАМИ

Як відбувається захоплення країни в епоху «хакання мізків»? Хто може відрізнити справжні події від написаного кимось сценарію? Про це та інше розповіла письменниця і літературознавець Оксана Забужко учасникам програми President's MBA kmbs.

електорального поділу України: півкраїни – нібито прозахідні, півкраїни – проросійські. Десять років ця мантра активно вбивалась у свідомість західному обивателю через провідні західні ЗМІ. Десять років світу розповідали, що Україна розколотата: Захід – проти Сходу, Галичина – проти Донбасу. А сама Україна як держава у цей час мовчала – і, окрім як про «битву донецьких з дніпропетровськими», нічого про себе світові не говорила.

Це обезмовлення країни було також проявом нашої історичної хвороби еліт. У 1930-ті роки автохтонні еліти в Україні були повністю винищені, і з тих пір нам так і не вдалось виростити верстви, які б могли брати на себе відповідальність за країну і представляти її.

Схема війни в добу сучасних інформаційних технологій проста: спочатку захоплюється інформаційний простір, йде бомбардування мізків, а після цього вже можна завойовувати країну «малою кров'ю». На цьому й базується головна стратегія т.зв. «гібридної війни». У ній, власне, немає нічого нового, якщо дивитись на неї не в контексті воєн XIX-XX століть, а в контексті операцій спецслужб в умо-

вах глобалізації. Дійсно, зараз можна захоплювати країну за допомогою диверсійних груп із 300–500 осіб, якщо перед цим здійснити інтелектуальне «захоплення» місцевого населення.

Юрій Безменов, радянський дипломат, який утік на Захід, у 1984 році розповів на американському ТБ про чотири стадії захоплення будь-якої країни зсередини згідно з планами ще КГБ СРСР. Перша – деморалізація – займає принаймні 15–20 років, бо треба виростити – через освіту та ЗМІ – хоча б одне покоління, яке не буде сприймати СРСР (і, відповідно, Росію) як загрозу. Далі (5–7 років) – дестабілізація, коли потрібно «бити» вже по таких сферах, як економіка, фінанси, оборона. Потім третя стадія – так звана «криза». Хаос, сутички, кров – і нарешті вводяться миротворчі війська і починається «нормалізація», яка може тривати до нескінченності. Ця теорія добре лягає на 25-річну історію сучасної України. До 2008 року – освіта і ЗМІ, з 2009 року – економічна криза, газовий договір, далі – розвал армії і силових структур, а після розстрілу Майдану, з подачі Кремля

з'явився термін «українська криза».

Також це демонструє, що техніки та технології насправді не мінялись із часів «холодної війни». І те, що ми бачимо сьогодні, є продовженням тих самих методів диверсійної роботи, що використовувало КГБ.

Ми вступили в епоху воєн, де масово «хакають мозок». Тут теж немає нічого принципово нового, просто у Сталіна не було телебачення, а в Гітлера – інтернету. Час проходження інформації суттєво скоротився, і це уможливило маніпуляції у масовому масштабі – такому, про який тільки здогадувались Оруел і Гакслі.

Новий тоталітаризм ще не названий, не розпізнаний, не кваліфікований, але він уже тут. Ми вже живемо в епоху неототалітаризму. І перед нами стоїть проблема називання речей своїми іменами.

Вся ця війна – не просто російсько-українська. Україна просто опинилась на передньому краї. Ця війна – цивілізаційна. І на кону в ній – питання, відповідь на яке вирішальна для всього людства: чи можна отримати ідеально маніпульоване суспільство?

▼ **Продовження на 6 стор.**

ЦИВІЛІЗАЦІЙНА КРИЗА

Нам ще донедавна здавалось, що проблеми, з якими стикнулася Україна, – це лише її проблеми, що «ракові хвороби» стосуються лише окремих організацій, управління, нашої ментальності. Але сьогодні ми бачимо, що такі ж проблеми – у всієї цивілізації. Результат американських виборів дозволяє вже впевнено говорити про загальноцивілізаційну кризу. А Захід виявляється так само погано інтелектуально підготовленим до цієї ситуації, як Україна три роки тому. Йдеться про загальний горизонт знання, який уможливає і дисфункційну державу, і неефективну політику, і неефективне управління, і тотально викривлені ЗМІ, які вже 15 років не відтворюють

реальної картини того, чим живе українське суспільство.

Вже станом на 2004 рік Україна перестала контролювати своє інформаційне поле. Ми програли Росії інформаційну війну ще заки зрозуміли, що вона проти нас ведеться і що ми є об'єктом інформаційної окупації. Щойно з початком «справжньої», «гарячої» війни стало очевидним, що ми навіть не знаємо, хто володіє українським інформаційним простором.

Українська публіка впродовж 15 років була «підсаджена» на відходи російського інформаційного поля. Україна не мала зеленого поняття про те, що про неї кажуть на Заході. Та й про себе знала тільки те, що їй розказували з Москви. А там використовували технологію

НАЗВАТИ РЕЧІ СВОЇМИ ІМЕНАМИ

▼ **Продовження.**
Початок на 5 стор.

ВІЙНА ТА ЛІТЕРАТУРА

У серпні 2008 року я вже точно розуміла: Україну поставили на ті рейки, що ведуть до станції Війна, і поїзд вже розігнаний. А з 2012-го я відклала свої творчі проекти, свої вежі зі слонової кістки – вони всі обезглузділи перед лицем загрози, яка насувалась. Немає сенсу писати романи, коли валять твою країну. Тому моя остання книжка «І знову я влізаю в танк...» присвячена акцентам сучасності.

Становище письменника у такій ситуації в країні, з одного боку, є вразливим, а з іншого – найкраще оснащеним. Йому найкраще видно логіку маніпуляцій, бо ця війна є дуже літературною. Усі масштабні маніпуляції здійснюються за певними сценаріями. А їхніми авторами є політтехнологи. Це люди, які придумують під яким соусом подати виборцям кандидата, який образ створити, іншими словами – продають сценарії для постановочних реаліті-шоу, покликаних підмінити собою живий політичний процес.

Письменник бачить світ текстами, історіями, які можна розповісти. Тому він може відрізати сюжет природний, органічний, який твориться самим життям, від того, що зроблений, створений, придуманий кимось, і люди в ньому не є самокеровані, а грають виписану для них роль.

Ще ніколи політика не трималась на засадах комер-

ційного маркетингу так, як зараз. Уже ніхто з лідерів країн не видає довготермінових програм розвитку. Ніхто нічого не буде на дальню стратегічну мету, головне – справити враження й зірвати джек-пот тепер і тут, а там хоч потоп. Апеляція йде не до поглядів чи переконань аудиторії, а до емоцій, інстинктів, певних комплексів, почуттів, які є досить масовими і на які можна натиснути.

Нормальний письменник не претендує на вихід у реальність, а творить свої світи на папері, замикаючи їх у слові. Він публікує романи, а не складає сценарії,

сценарій ще міг би спрацювати, на рівні 2 мільйонів – ні.

Інша, дуже важлива частина нашої професії – називання, пошук імен для того, у чого ще немає імені, пошук точного слова. Коли письменник бачить, що слова викривляють реальність, що вони фальшиві, – то він розуміє, що тут хтось навмисне доклав рук. І відчуває, що це вже прямо на його територію зазіхають, руйнують його територію – територію мови. Замість прояснювати реальність, мову роблять засобом її затемнення.

Зараз уже почалось глобальне перезавантаження. Кінець історичного циклу. Я сміюсь, коли мене питають, як виглядатиме Україна у 2030 році, і кажу, що навіть не знаю, як тоді виглядатиме мапа Європи

за якими персонажі мають бути живими та розігрувати призначені ролі, у тому числі – вмирати під кулями. Політичні «сценаристи», що намагаються організувати життя за законами літератури, є генераторами індукованого масового божевілья.

На Майдані у 2013–2014 роках відбувся конфлікт двох сценаріїв – «прописаного» із природним. Вихід із кремлівського сценарію «української кризи» відбувся завдяки закону великих чисел. Людей було надто багато, щоб їхню реакцію можна було прорахувати. На рівні 50 тисяч запланований

Чому люди, які пишуть сценарії цієї війни, – погані письменники? Вони не проходять тест на емпатію, не здатні ототожнити себе з іншим. Якщо у вас є емпатія – то є імунітет до маніпуляцій, якщо нема – отримуємо робота-зомбі. А доброї літератури взагалі не може бути, якщо ти не вмієш влізти в шкуру іншого й зрозуміти його мотиви, його логіку.

РОСІЯ, ЗАХІД І ПОПУЛІЗМ

Місія Росії – позичати в Заході певні патерни і втілювати їх у себе на засадах карго-культу. Поїхав Петро I до Амстердама, побачив, яке

чудове місто на воді, а потім повернувся на своє болото й сказав: «Я тут так само зроблю», – і згноїв тисячі людей на будівництві нової столиці. Або: прочитали Карла Маркса – і зробили з «Капіталу» глобальний ГУЛАГ. Нинішня сурковська «керована демократія» теж, за первісним концептом, запозичена із Заходу – зі США.

АБСОЛЮТНЕ ЗЛО

Історія «холодної війни» – це у тому числі історія колаборації західних еліт із радянським режимом. Ця історія ніколи не «провітрювалася», не ставала предметом суспільної рефлексії.

повідно, країна, яка перемогла Гітлера, просто не могла бути абсолютним злом, навіть якщо у ній був ГУЛАГ. Путінський режим всього лиш капіталізує невивчені Заходом уроки історії.

КОНЦЕПЦІЯ ЧАСУ

Зараз уже почалось глобальне перезавантаження. Кінець історичного циклу. Я сміюсь, коли мене питають, як виглядатиме Україна у 2030 році, і кажу, що навіть не знаю, як тоді виглядатиме мапа Європи. На таких тектонічних «поворотах історії» людям потрібні максимальна відкритість, лабільність і готовність приймати нову інформацію, а не починати суперечки з аргументацією «а нас у школі вчили по-іншому».

Нам усім треба забути, чому нас вчили, бо готували нас до іншого світу. Нам казали, що є прогрес і що тоталітарне минуле ніколи не повториться. А зараз виявляється, що розвиток людства робить якісь кола і звинини й зовсім не є лінійним, і що розвиток зовсім не дорівнює прогресу. І якщо зрозуміти, якою є довжина історичного циклу, то стане зрозуміло і роль України в цьому процесі перезавантаження.

Лінійна концепція часу – дещо школярська, наївна. Корисно бачити історичний час як той, що постійно в процесі тривання. Минуле – це не те, що вже відбулось, і ми його закрили, перегорнули й законопатили. Воно постійно реактуалізується.

Виступ п. О. Забужко виклала Тетяна Кузнєцова, innovations.com.ua

Українці в Швеції

БО ПРИЙШЛИ ДО ТЕБЕ ТРИ ПРАЗНИКИ В ГОСТІ...

Місяць січень у м. Стокгольмі був насичений радісними подіями. 1 січня відбулася Божественна Літургія. По закінченню Літургії пластуни під керівництвом сестрички Мотрі передали Вифлеємський Вогонь Миру парафіянам. Цю акцію пластуни м. Стокгольму проводять втретє.

Перебирають Вогонь Миру від пластунів США і передають нам, українцям у Швеції, щоб ми відчули тепло Вифлеємської зірки.

Різдво... При одній лише згадці мимоволі проймаєшся особливим почуттям і очікуванням чогось чарівного, таємничого, незвичайного, радісного, світлого і чистого...

Христос родився! – звістка лине,
Летить крізь пил сторіч, епох.
Різдво Христове – це надія,
Це світло в темряві тривоги,
Це віковична людська мрія
Про те, що буде «З нами Бог!»

7 січня українці зібралися у церкві, щоб віддати шану новонародженому Христові. Після закінчення церковної відправи до нас завітав Вертеп.

І нехай мороз лютує,
Хай панує біла мла.
У святій воді струмує
Чиста крапелька тепла.

Христос Хрещається!

Ось і до нас прийшов той третій празник – Водохреща. 19 січня парафіяни поспішають до церкви. Чути хлюпін водички, бо люди набирають освячену воду. Лунає колядка... «...І на початку горло перехоплює від спазму жалю, що немає зі мною моїх рідних, а потім приходить спокій, мир у душу. І це, мабуть, найголовніше значення Різдва, що з ним приходить у душу мир.» М. Маринович.

Впевнено йдуть дні один за одним, різдвяні свята добігають кінця. Їхньою родзинкою був виступ дітей з української недільної школи, які колядували для нас 5 лютого. Поколядували і побігли на лекцію катехизму до отця Мирослава.

Христос Народився! Славимо Його!

Для «ХГ» Н. Войтюк

НЕРУКОТВОРНИЙ ХРИСТОС В УКРАЇНІ

За всю історію Тернополя такого ще не було. Прочани з усієї України приїжджали у наше місто, годинами вистоюючи у цілодобовій кілометровій черзі до Нерукотворного Образу Ісуса Христа. Понад 200 тисяч християн приклонились до унікальної святині з Ватикану. З Благословення папи Франциска Образ перебував на Тернопільщині до 22 лютого. Реліквія втретє за всю історію християнства залишила стіни Ватикану. У 2015 році святиня перебувала у Львові, перед тим – у Франції. Її появу на наших землях трактують як символічний акт підтримки Святим Престолом України у складний для неї час.

«Ми дуже хотіли, щоб у цей нелегкий час ікона прибула в Україну. Це важливо для духовного піднесення нашого народу та національної єдності. Для того, щоб народ просив за мир і спокій в Україні. Я вірю, що Ісус вислухає ці молитви і в Україні запаує мир, повернуться наші хлопці-воїни, а також ті, хто у складний економічний час залишив домівки у пошуках заробітку. Повернеться наша земля, яку загарбали, і Україна стане європейською, багатого, могутньою державою», – сказав митрополит Тернопільсько-Зборівський Василій Семенюк.

Глава УГКЦ Блаженніший Святослав Шевчук, який перебував з візитом на Терно-

пільщині зазначив, що Нерукотворний Спас – це один з унікальних духовних скарбів, який відіграє важливу роль у житті християн. «Це є матеріальний свідок життя Ісуса Христа. Згідно передання – це хустина, яку сам Ісус Христос приклав до свого обличчя, відіслав царю едеському і тим самим його оздоровив. Коли людина приходить з вірою і бачить цей Нерукотворний Образ, не намальований людиною, вона може пережити зустріч з живим Богом.»

НАЙЦІКАВІШІ ФАКТИ ПРО ОБРАЗ

Спас Нерукотворний, Святий Лик, Зображення з Едесси або Мандиліон, що у пере-

кладі означає «обрус» – неоціненний скарб християнської традиції. Це особлива ікона Спасителя, зображена в чудесний спосіб нелюдською рукою. Науковці розглядають його як одне із найдавніших зображень лику Христа, які дійшли до наших днів.

Історія Нерукотворного образу оповита багатьма переказами. Відомо кілька версій походження цієї свя-

тині, з яких найпоширеніші дві. Одна з них говорить про праведну жінку Вероніку, яка обтерла обличчя Христа під час хресної дороги. Інша вказує на історію зцілення едеського царя Авгаря ликом Спасителя, зображеного в чудесний спосіб на полотні, яким Христос обтер своє обличчя.

Сьогодні цей неоціненний скарб християнської

традиції зберігається у папській захристі Секстинської Капелли. Щороку він виставляється для почитання після Вечірні у 5-ту неділю Велико-го посту в базиліці Святого апостола Петра, на балконі над монументальною статуєю святої Вероніки, яка тримає в руках хустину, на якій відбите Христове обличчя.

«Файне Місто»,
www.ugcc.lviv.ua, zik

ХТ

Українська греко-католицька Церква в Люрді належить до Єпархії Святого Володимира Великого у Франції. Дану святиню щороку відвідують тисячі паломників з різних країн, де їх радо приймають та духовно супроводжують священник і сестри-монахині.

До 1982 року українські паломники користувалися каплицею при санктуарії, яка і надалі знаходиться в базиліці Розарію (Rosaire) з написом на престолі у французькій мові *Autel de l'Ukraine*, що означає: *Престіл України*. Новозбудований храм Успіння Матері Божої у 1982 році замінив каплицю, і від того часу українські паломники, які при-

МІСІЯ УГКЦ В ЛЮРДІ

бувають до Люрду, моляться в ньому. Священик-капелан служить Святу Літургію протягом тижня об 8.30 год., в неділю о 10.00 год., або за необхідності в зручний для паломників час. Щоденно, за попередньої домовленості, можна прийти до Святої тайни покаяння.

Відпустовим центром в Люрді є санктуарій (sanctuaire Notre Dame), на території якого є печера Массабіель, в якій більш як 150 років тому відбулося об'явлення Матері Божої дівчинці Бернадеті Субіру.

Українська церква ж в Люрді використовується для богослужінь подібно, як інші каплиці санктуарію, тому українці та іноземці, які прибувають до Люрду, часто відвідують її та замовляють храм для богослужінь. Саме тому вона називається місія УГКЦ, а не парафія, і не відпустовий центр, як наприклад в Зарваниці, в Гошеві чи в інших відомих місцях паломництва.

ЧИМ ПРИВАБЛЮЄ ПАЛОМНИКІВ ЛЮРД?

Майже кожен, хто прибуває в цю святу місцину, найперше йде відвідати місце об'явлення Матері Божої: печеру Массабіель, стараєть-

ся скупатися в купелі (воді, яка витекла з джерела печери Массабіель, де відбулися об'явлення), відвідати базилику та інші сакральні споруди санктуарію, та пройти хресну дорогу, одна з яких побудована на горі, інша на рівнині, щоб її легко було відвідати людям, яким важко пересуватися без допомоги. За необхідності в інформаційному центрі можна позичити візочок для тих, хто має проблеми з переміщенням. Українці до списку відвідуваних об'єктів в Люрді в обов'язковому порядку додають ще і нашу Українську греко-католицьку церкву.

Поза духовним центром можна відвідати музеї: родинний дім Бернадети, в'язницю, де певний час перебувала родина Бернадети, парафіяльну церкву, де є хрестильниця, в якій була охрещена Бернадета, місцевий замок-музей культури Люрду.

Український священник та сестри-монахині забезпечують нашим паломникам супровід по святих місцях Люрду, можуть служити Святу Літургію візантійського обряду в печері Об'явлення на попереднє прохання паломників, а також супроводжують в міжнародній

процесії Вервиці, яка починається в 21.00 щовечора, трансляцію якої можна бачити в інтернеті на сайті санктуарію fr.lourdes-france.org або на сайті УГКЦ в Люрді: www.ugcc Lourdes.com

ДІМ ПАЛОМНИКА ПРИ УКРАЇНСЬКІЙ ЦЕРКВІ В ЛЮРДІ

При церкві є будинок, в якому під час паломництва може поселитися до 10 осіб. Якщо приїждить більш чисельна група українських паломників, то, за попереднім зверненням, священник та сестри-монахині допомагають замовити готель відповідно до фінансових можливостей відвідувачів. Додаткову інформацію та контакти можна почерпнути на сайті нашої церкви (www.ugcc Lourdes.com).

ЯК ДОБРАТИСЯ ДО ЛЮРДУ?

До Люрду можна прибути поїздом, авто, автобусом, а також літаком на летовище (Tarbes-Lourdes), до Тулузи (Toulouse) чи до Бордо (Bordeaux).

ДОПОМОГА СВІТОВОГО УКРАЇНСТВА ЦЕРКВІ В ЛЮРДІ

В Люрді немає української

парафії, як такої. Церква була збудована за кошти українців на поселеннях. Місія, якою опікуються священник та сестри-монахині, утримується на пожертви паломників та жертводавців. Священик є капеланом для українських паломників, а також для інших національностей, які звертаються до нього в духовних потребах. До 1982 року місія УГКЦ користувалася каплицею в базиліці Rosaire при санктуарію, що не складало труднощів в її фінансовому утриманні, натомість сьогодні церква є поза територією санктуарію і потребує фінансової підтримки.

У 2017 році УГКЦ в Люрді святкуватиме свій ювілей – 35-річчя від заснування. Ласкаво просимо підтримати нас жертвами, молитвою, а особливо Вашою присутністю в нашій церкві. Ваші перекази на церкву і на Службу Божу можна вислати чеком, або перечислити на банківський рахунок церкви.

Молимося за наших жертводавців і добродіїв та просимо для них Божого благословення.

о. Герман Ничак,
ЧСВВ та сестри
Службниці

Українці в Бельгії

ВІДКРИТТЯ ПРЕДСТАВНИЦТВА СКУ В БЕЛЬГІЇ

20 лютого в домі Товариства Українців Бельгії відбулося офіційне відкриття Представництва Світового Конгресу Українців (СКУ) в Брюсселі. Громадський Дім Українців Бельгії знаходиться зовсім близько до Європейської будівлі, так би мовити, через дорогу. Презентація місії відбулася за підтримки української громади Бельгії, Товариства Українців, Об'єднання Українок, Товариства Барвінок та дипломатичних представництв України.

У своєму слові Президент СКУ Євген Чолій, зокрема, сказав: «Ми відкриваємо цю місію, щоб бути постійно присутніми у європейських структурах, щоб просувати європейську інтеграцію України». Він зазначив, що дуже символічним є те, що місія розпочинає свою діяльність у день вшанування пам'яті Героїв Небесної Сотні. Своєю присутністю на цьому заході українці в Бельгії долучилися до всеукраїнської акції, проголошеної СКУ, під гаслом: «Шануй Пам'ять Героїв Небесної Сотні», яка відбулася в неділю

19-го лютого одночасно по всіх країнах світу, де є поселення українців.

Директор брюссельського представництва СКУ Марина Ярошевич зазначила, що місія активно просуватиме інтереси України в інституціях Європейського Союзу, штаб-квартирі НАТО та інших міжнародних організаціях, включаючи Раду Європи та ОБСЄ. Вона наголосила на тому, що вже організувала була 23 заходи в цій справі.

Голова СКУ п. Чолій наголосив, що одним із завдань місії СКУ у Брюсселі буде протидія, спільно з українською громадою та дипломатами, масштабній російській дезінформації та пропаганді.

Бажаємо представникам місії СКУ в столиці Бельгії успіхів в їхній роботі!

Марічка Галабурда-Чигрин, Генк, Бельгія

Переглядаючи архів «Християнського Голосу»

НАЙНОВІША ВІСТКА
ПРО КИР ЙОСИФА СЛІПОГО

При кінці грудня (1953 р.) вернувся з большевицького полону один німецький священик, який перебував короткий час в одному карному таборі 3.000 км на північний схід від Москви з нашим Високонпреосвященним Митрополитом Кир Йосифом Сліпим. В останнє бачив його літом 1952 року. Митрополит Йосиф, як хворий на серце і старший віком, належав до т.зв. бригади інвалідів і йому було приді-

лено легшу працю: робити «уборку» (порядок) в самому таборі і держати нічну сторожу.

В тому році звільнено було Митрополита з концтабору і покликано до Москви. Тут приобіцяли йому високий церковний уряд і наділення високими почестями під одною-однісінькою умовою, а саме, що він вповість послух Апостольському Престолові в Римі і признає над собою зверхність московського право-

славного патріарха. Митрополит відкинув цю пропозицію й вслід за цим його відвезено назад до карного табору та ще й засуджено додатково на 17 років кари.

Свідомий великої відповідальності перед Богом і історією героїсько держить себе князь нашої Української Католицької Церкви в неволі. Його супроводжують молитви цілої Христової Церкви, зокрема священиків і вірних. (П.) (А.Ф.)

ПОМЕР ПОЕТ БОГДАН БОЙЧУК

У віці 89-років помер Богдан Бойчук. Він – поет-модерніст, прозаїк, перекладач та літературний критик, член Нью-Йоркської Групи, один з її засновників. Член ОУП «Слово» та НСПУ, лауреат Міжнародної літературної премії ім. Гоголя (1998).

закінчив студії з електроніки в Міському коледжі Нью-Йорка. Відтак працював інженером у цій ділянці до 1992 року.

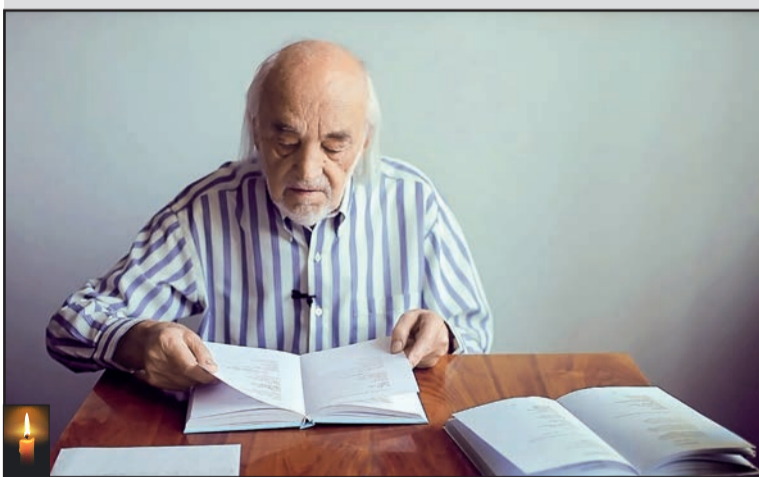
Від початку 1950 років Бойчук активно включився в українське літературне життя. Його літературна діяльність не обмежувалась тільки поетичною творчістю. Він також писав і видавав драматичні твори,

прозу, переклади з англійської, іспанської й російської мов на українську, і з української – на англійську. Займався літературною критикою, опублікувавши низку статей, рецензій, передмов.

Бойчук – один із співзасновників Нью-Йоркської Групи, був співредактором річника цієї ж групи «Нові Поезії» (1959–1971),

ініціатором і головним редактором нью-йоркського літературно-мистецького квартальника «Світо-Вид» (1990–1999). Працював літературним редактором при місячнику «Сучасність» (Мюнхен), а саме від 1961 року до 1973-го. Член національної Спілки письменників України. В.Й.П.!

(Zaxid.net)

Богдан Бойчук народився 11 жовтня 1927 року в селі Бертники Тернопільської області. У 1944 році його забрали до Німеччини на примусові роботи. Після

війни він перебував у таборі переміщених осіб в місті Ашаффенбург, де й закінчив середню освіту. У 1949 році переїхав до США і оселився в Нью-Йорку. У 1957

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

CHRISTLICHE STIMME
Ukrainische Kirchenzeitung
Schönbergstrasse 9
D-81679 München

Inhaber, Herausgeber und Verleger: Apostolische Exarchie für katholische Ukrainer in Deutschland und Skandinavien

D-81629 Postfach 86 02 69 Druck: Kolo UA-82100
Drohobytsch Tel. +380 3244 29060

Погляди авторів не завжди відповідають поглядам редакції. Редакція в потребі скорочує і мовно виправляє надіслані статті.
Газета виходить двічі на місяць.

Chefredakteur: Roman Kryk
Stellvertretender Redakteur: Bohdan Pidlisetsky
Telefon: +49 (0) 89 997 28 38 11
Telefax: +49 (0) 89 997 28 38 4
christl.stimme@t-online.de;
ukrainische-kirche@t-online.de;
www.ukrainische-kirche.de

Річну передплату (Unkostenbeitrag)
46,- Euro переказати на conto: Apostolische Exarchie
LIGA-Bank München
Konto-Nr.: 40 21 03 257
BLZ 750 903 00
IBAN: DE 64 7509 0300 0402 1032 57
BIC: GENODEF1 M 0 5